

Vent d'aram

Joan Vinyoli

Amb ronca veu

Com que no menjo per la fam que tinc,
com que no calmo la gran set que tinc,
com que no sé de canviar el meu crit
en mena de vianda,
pateixo de gana i de set i clamo retorçant-me.

Tremolo, fosc, de les arrels a les fulles
i m'omple d'enyorança turmentada
i em perdo molt endintre del gran bosc
ple de barrancs

 i sóc el gall salvatge:

m'exalto de nit quan les estrelles vacil•len,
amb ronca veu anuncio l'aurora,
tapant-me els ulls, tapant-me el crit amb les ales,
i m'estarrufo collinflat i danso,
tot i saber que em guaiten els ulls del caçador.